TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2025. gada 9. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Regula (ES) 2016/679 – 57. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 4. punkts – Uzraudzības iestādes uzdevumi – Jēdzieni "pieprasījums" un "pārmērīgi pieprasījumi" – Saprātīgas samaksas iekasēšana vai atteikšanās izskatīt pieprasījumus, kad tie ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi – Kritēriji, pēc kuriem uzraudzības iestāde varētu vadīties, izdarot izvēli – 77. panta 1. punkts – Jēdziens "sūdzība"

Lietā C-416/23

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniegusi ar 2023. gada 27. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 6. jūlijā, tiesvedībā

Österreichische Datenschutzbehörde

pret

F R,

piedaloties

Bundesministerin für Justiz,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši A. Kumins [*A. Kumin*] un I. Ziemele (referente),

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Österreichische Datenschutzbehörde* vārdā – *M. Schmidl*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– F R vārdā – *C. Wirthensohn*, *Rechtsanwalt*,

– *Bundesministerin für Justiz* vārdā – *E. Riedl*, pārstāvis,

– Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, *J. Schmoll* un *C. Gabauer*, pārstāvji,

– Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek*, *T. Suchá* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Bouchagiar*, *F. Erlbacher* un *H. Kranenborg*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 5. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR") 57. panta 4. punktu un 77. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp fizisku personu F R un *Österreichische Datenschutzbehörde* (Datu aizsardzības iestāde, Austrija; turpmāk tekstā – "*DSB*") par šīs iestādes atteikumu izskatīt sūdzību, ko F R bija iesniedzis par to, ka esot pārkāptas viņa tiesības piekļūt saviem personas datiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 VDAR 10., 11., 59., 63. un 129. apsvērumā ir teikts:

"(10) Lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām un novērstu šķēršļus personu datu apritei [Eiropas] Savienībā, fiziskas personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi visās dalībvalstīs vajadzētu būt vienādam. Visā Savienībā būtu jānodrošina noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi vienveidīga piemērošana. [..]

(11) Lai personas datu aizsardzība visā Savienībā būtu efektīva, nepieciešams stiprināt un sīki noteikt datu subjektu tiesības un to personu pienākumus, kas apstrādā personas datus un nosaka to apstrādi [..].

[..]

(59) Būtu jāparedz kārtība, kas datu subjektam atvieglotu savu tiesību īstenošanu saskaņā ar šo regulu, tostarp mehānismi, kā pieprasīt un, ja piemērojams, bez maksas saņemt jo īpaši piekļuvi personas datiem un to labošanu vai dzēšanu un īstenot tiesības iebilst. [..]

[..]

(63) Datu subjektam vajadzētu būt tiesībām piekļūt personas datiem, kas par to savākti, un viegli un saprātīgos intervālos īstenot minētās tiesības, lai zinātu par apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu. [..] Ja pārzinis apstrādā lielu informācijas apjomu saistībā ar datu subjektu, pārzinim būtu jāspēj pieprasīt, lai datu subjekts pirms informācijas nosūtīšanas precizētu, uz kuru informāciju un kurām apstrādes darbībām pieprasījums attiecas.

[..]

(129) [..] Uzraudzības iestāžu pilnvaras būtu jāīsteno objektīvi, taisnīgi un saprātīgā termiņā saskaņā ar atbilstošām procesuālām garantijām, kas izklāstītas Savienības un dalībvalsts tiesību aktos. Jo īpaši, katram pasākumam, kas paredzēts, lai nodrošinātu atbilstību regulai, vajadzētu būt piemērotam, vajadzīgam un samērīgam, ņemot vērā apstākļus katrā atsevišķā gadījumā, tajā būtu jāievēro katras personas tiesības tikt uzklausītai pirms tāda individuāla pasākuma pieņemšanas, kurš viņu nelabvēlīgi ietekmētu, un kurā būtu jāizvairās no nevajadzīgām izmaksām un pārmērīga apgrūtinājuma attiecīgajām personām. [..]"

4 VDAR 12. panta "Pārredzama informācija, saziņa un datu subjekta tiesību īstenošanas kārtība" 2. un 5. punkts noteic:

"2. Pārzinis veicina datu subjekta tiesību īstenošanu saskaņā ar 15.–22. pantu. Regulas 11. panta 2. punktā minētajos gadījumos pārzinis neatsakās rīkoties pēc datu subjekta pieprasījuma par savu tiesību īstenošanu saskaņā ar 15.–22. pantu, izņemot gadījumus, kad pārzinis uzskatāmi parāda, ka nespēj identificēt datu subjektu.

[..]

5. Informācija, ko sniedz saskaņā ar 13. un 14. pantu, un visa saziņa un visas darbības, ko īsteno saskaņā ar 15.–22. pantu un 34. pantu, ir bezmaksas. Ja datu subjekta pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi, jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ, pārzinis var vai nu:

a) pieprasīt saprātīgu maksu, ņemot vērā administratīvās izmaksas, kas saistītas ar informācijas vai saziņas nodrošināšanu vai pieprasītās darbības veikšanu; vai arī

b) atteikties izpildīt pieprasījumu.

Pārzinim ir pienākums uzskatāmi parādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs."

5 Šīs regulas 15. panta "Datu subjekta piekļuves tiesības" 1. punkts noteic:

"Datu subjektam ir tiesības saņemt no pārziņa apstiprinājumu par to, vai attiecībā uz datu subjektu tiek vai netiek apstrādāti personas dati, un, ja tiek, datu subjektam ir tiesības piekļūt attiecīgajiem datiem un saņemt šādu informāciju:

a) apstrādes nolūki;

[..]

c) personas datu saņēmēji vai saņēmēju kategorijas, kam personas dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs [..];

[..]."

6 VDAR 52. panta "Neatkarība" 4. punkts noteic:

"Katra dalībvalsts nodrošina, lai katrai uzraudzības iestādei būtu piešķirti cilvēkresursi, tehniskie un finanšu resursi, telpas un infrastruktūra, kas nepieciešami efektīvai tās uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai, tostarp arī tādu uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai, kuri jāveic saistībā ar savstarpējo palīdzību, sadarbību un dalību kolēģijā."

7 VDAR 57. pants "Uzdevumi" ir formulēts šādi:

"1. Neskarot citus uzdevumus, kas noteikti ar šo regulu, ikviena uzraudzības iestāde savā teritorijā:

a) uzrauga un īsteno šīs regulas piemērošanu;

[..]

e) pēc pieprasījuma sniedz informāciju ikvienam datu subjektam par viņu tiesību īstenošanu saskaņā ar šo regulu un, ja nepieciešams, minētajā nolūkā sadarbojas ar citu dalībvalstu uzraudzības iestādēm;

f) izskata kāda datu subjekta [vai saskaņā ar 80. pantu kādas struktūras vai organizācijas, vai apvienības iesniegtās sūdzības], atbilstošā apjomā izmeklē jautājumu un saprātīgā termiņā informē sūdzības iesniedzēju par lietas virzību un izmeklēšanas rezultātiem, jo īpaši, ja ir nepieciešama papildus izmeklēšana vai koordinācija ar citu uzraudzības iestādi;

[..]

2. Katra uzraudzības iestāde atvieglo 1. punkta f) apakšpunktā minēto sūdzību iesniegšanu ar tādiem pasākumiem kā, piemēram, sūdzības iesniegšanas veidlapu, kuru var aizpildīt arī elektroniski, neizslēdzot arī iespēju izmantot citus saziņas līdzekļus.

3. Attiecībā uz datu subjektu un attiecīgā gadījumā datu aizsardzības speciālistu katra uzraudzības iestāde savus uzdevumus veic bez maksas.

4. Ja pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi, jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ, uzraudzības iestāde var iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties veikt pieprasīto darbību. Uzraudzības iestādes pienākums ir pierādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs."

8 VDAR 77. panta "Tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē" 1. punkts noteic:

"Neskarot jebkādus citus administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus vai tiesību aizsardzību tiesā, katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, jo īpaši tajā dalībvalstī, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, darbavieta vai iespējamā pārkāpuma izdarīšanas vieta, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu."

Austrijas tiesības

9 1999. gada 17. augusta *Bundesgesetz zum Schutz natürlicher Personen bei der Verarbeitung personenbezogener Daten* (Federālais likums par fizisko personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi; *BGBl.* I, 165/1999), redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, 24. panta "Sūdzība datu aizsardzības iestādei" 1., 5. un 8. punkts noteic:

"(1) Jebkuram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību *Datenschutzbehörde*, ja tas uzskata, ka viņa personas datu apstrādē ir pieļauts VDAR vai šā likuma 1. panta vai 2. daļas [*Artikel 2*] 1. pamatsadaļas pārkāpums.

[..]

(5) Ja sūdzība ir pamatota, tā jāapmierina. Ja pārkāpums ir attiecināms uz pārzini, kas darbojas privātajā sektorā, jāliek tam izpildīt sūdzības iesniedzēja pieprasījumus sniegt piekļuvi datiem, tos labot, dzēst, ierobežot vai pārsūtīt, ciktāl tas vajadzīgs, lai novērstu konstatēto pārkāpumu. Ja sūdzība nav pamatota, tā jānoraida.

[..]

(8) Ikviens datu subjekts var vērsties Federālajā administratīvajā tiesā, ja datu aizsardzības iestāde neizskata sūdzību vai trīs mēnešu laikā neinformē datu subjektu par sūdzības izskatīšanas virzību vai iznākumu."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

10 2020. gada 17. februārī F R saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu *DSB* iesniedza sūdzību par šīs regulas 15. panta pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka kāda sabiedrība kā pārzinis viena mēneša laikā nebija atbildējusi uz viņa pieprasījumu dot piekļuvi viņa personas datiem.

11 Ar 2020. gada 22. aprīļa lēmumu *DSB*, pamatojoties uz VDAR 57. panta 4. punktu, atteicās izskatīt šo sūdzību tās pārmērīguma dēļ. Šajā ziņā tā tostarp norādīja, ka aptuveni 20 mēnešu laikā ieinteresētā persona bija tai adresējusi 77 līdzīgas sūdzības par dažādiem pārziņiem. Turklāt F R esot regulāri sazinājies ar *DSB* pa tālruni, lai izklāstītu vēl citus faktus un izteiktu vēl papildu pieprasījumus.

12 Par šo lēmumu F R cēla prasību *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija).

13 Ar 2022. gada 22. decembra spriedumu šī tiesa šo prasību apmierināja un *DSB* lēmumu atcēla. Minētā tiesa būtībā nosprieda, ka, lai pieprasījumi būtu pārmērīgi VDAR 57. panta 4. punkta izpratnē, tiem ir ne vien bieži jāatkārtojas, bet arī pēc rakstura jābūt acīmredzami traucējošiem un ļaunprātīgiem. Taču pamatojums, ar kādu *DSB* atteicās izskatīt F R sūdzību, neliecinot par F R rīcības ļaunprātīgumu. Turklāt šīs tiesas ieskatā uzraudzības iestāde, kas saskaras ar pārmērīgiem pieprasījumiem, nedrīkst pēc savas patikas izvēlēties starp divām šajā tiesību normā paredzētajām iespējām, proti, iekasēt saprātīgu samaksu vai atteikties apmierināt šos pieprasījumus. Izvēlēties kādu no šīm iespējām esot novērtējuma brīvība, kuras izmantošana uzraudzības iestādei jāpamato. Taču šāds pamatojums šajā lietā neesot izklāstīts.

14 *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija), kas ir iesniedzējtiesa un izskata *DSB* revīzijas sūdzību par šo spriedumu, vēlas noskaidrot, pirmām kārtām, vai jēdziens "pieprasījums" VDAR 57. panta 4. punkta izpratnē aptver sūdzības, kas iesniegtas saskaņā ar šīs regulas 77. panta 1. punktu.

15 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka jēdziens "pieprasījums" VDAR 57. panta 1. punktā ietvertajā uzraudzības iestāžu uzdevumu uzskaitījumā tiek izmantots tikai un vienīgi e) apakšpunktā, lai apzīmētu datu subjektu šīm iestādēm nosūtītos pieprasījumus sniegt informāciju par viņiem šajā regulā piešķirto tiesību izmantošanu. Tomēr no šā apstākļa neesot secināms, ka minētās regulas 57. panta 4. punktu var piemērot tikai šādu pieprasījumu izskatīšanai. Gluži pretēji, konteksts, kurā iekļaujas šī nupat minētā tiesību norma – kas noteic izņēmumu no bezmaksas izpildes principa – drīzāk ļaujot secināt, ka tajā minētais jēdziens "pieprasījums" aptver arī sūdzības, jo sūdzību izskatīšana ir uzraudzības iestāžu pamatuzdevums, un ka šīs iestādes jāatbrīvo no acīmredzami nepamatotu vai pārmērīgu sūdzību izskatīšanas.

16 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka šāda interpretācija varētu izraisīt to, ka tiek ierobežots uzraudzības iestādēm saskaņā ar VDAR 57. panta 1. punkta f) apakšpunktu esošais pienākums izskatīt sūdzības un ka tā varētu būt pretrunā šīs regulas mērķiem, it īpaši mērķim nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām attiecībā uz personas datu apstrādi Savienībā.

17 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tad, ja šāda interpretācija tiktu atbalstīta, VDAR 57. panta 4. punktā noteiktais ierobežojums tiesībām iesniegt sūdzību tomēr būtu samērīgs. Proti, lai šo tiesību normu varētu piemērot, uzraudzības iestādei būtu jāpierāda sūdzības acīmredzamā nepamatotība vai pārmērīgums. Turklāt šīs iestādes lēmums iekasēt saprātīgu samaksu vai atteikties izskatīt sūdzību esot pakļauts pārbaudei tiesā saskaņā ar šīs regulas 78. panta 1. punktu.

18 Otrām kārtām, gadījumā, ja VDAR 57. panta 4. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams šīs regulas 77. panta 1. punktā minētajām sūdzībām, iesniedzējtiesa jautā, kāds ir jēdziena "pārmērīgs pieprasījums" tvērums minētās regulas 57. panta 4. punkta izpratnē. Konkrēti šī tiesa norāda, ka, lai gan minētajā tiesību normā kā "pārmērīgu pieprasījumu" piemērs ir skaidri minēts to "regulāras atkārtošanās" gadījums, tomēr iespēja atteikties izskatīt sūdzību – kā izņēmums no ikvienas uzraudzības iestādes pienākuma izskatīt sūdzības – esot jāinterpretē šauri, jo šī iespēja radītu būtisku kaitējumu aizsardzībai, ko VDAR paredz fiziskajām personām saistībā ar personas datu apstrādi, un tādējādi izraisītu novirzīšanos no šīs regulas mērķiem.

19 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai ar uzraudzības iestādē konkrētā laikposmā iesniegto sūdzību skaitu ir pietiekami, lai secinātu, ka sūdzība ir pārmērīga neatkarīgi no konkrētajiem apstākļiem, kādos iesniegta katra atsevišķā sūdzība, neņemot vērā, uz kuriem pārziņiem attiecas minētās sūdzības, vai arī jāņem vērā citi apstākļi, pamatojoties uz kuriem varētu tikt secināts, ka pastāv ļaunprātīgs nolūks.

20 Trešām kārtām, iesniedzējtiesa uzskata, ka VDAR 57. panta 4. punkta piemērošana rada arī jautājumus par acīmredzami nepamatotu vai pārmērīgu pieprasījumu gadījumā izsecināmajām tiesiskajām sekām. Proti, no šīs tiesību normas formulējuma skaidri neizrietot, vai uzraudzības iestādes drīkst brīvi izvēlēties vienu vai otru no abām tajā paredzētajām iespējām, proti, iekasēt saprātīgu samaksu par sūdzības izskatīšanu vai uzreiz atteikties to izskatīt. Iesniedzējtiesa uzsver, ka tiesību doktrīnā šajā jautājumā nav vienprātības.

21 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai [VDAR] 57. panta 4. punktā minētais jēdziens "pieprasījumi" vai "pieprasījums" jāinterpretē tādējādi, ka tas ietver arī "sūdzības" saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) Vai VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka "pārmērīgu pieprasījumu" konstatēšanai pietiek ar to, ka datu subjekts noteiktā laikposmā vienkārši ir nosūtījis uzraudzības iestādei noteiktu skaitu pieprasījumu (sūdzības saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu), neatkarīgi no tā, vai runa ir par dažādiem faktiem un/vai pieprasījumi (sūdzības) attiecas uz dažādiem datu pārziņiem, vai arī papildus tam, ka pieprasījumi (sūdzības) regulāri atkārtojas, ir nepieciešams arī datu subjekta ļaunprātīgs nolūks?

3) Vai VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka "acīmredzami nepamatota" vai "pārmērīga" pieprasījuma (sūdzības) gadījumā uzraudzības iestāde var brīvi izvēlēties – vai nu iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvajām izskatīšanas izmaksām, vai arī jau uzreiz atteikties to izskatīt; ja atbilde ir noliedzoša, kādi apstākļi un kādi kritēriji uzraudzības iestādei jāņem vērā, it īpaši – vai uzraudzības iestādei primāri kā vismazāk ierobežojošais līdzeklis jāpieprasa saprātīga samaksa un vai tā ir tiesīga atteikties izskatīt acīmredzami nepamatotus vai pārmērīgus pieprasījumus (sūdzības) tikai tad, ja samaksas iekasēšana nenovērsīs to iesniegšanu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

22 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tajā atrodamais jēdziens "pieprasījums" ietver šīs regulas 77. panta 1. punktā minētās "sūdzības".

23 Ievadam jānorāda, ka jēdziens "sūdzība" ir atrodams arī VDAR 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā. Šajos apstākļos, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, uzskatāms, ka ar pirmo jautājumu šī tiesa būtībā vaicā, vai šīs regulas 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tajā atrodamais jēdziens "pieprasījums" ietver šīs regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 77. panta 1. punktā minētās "sūdzības".

24 Interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās formulējumā lietoto vārdu ierastā nozīme ikdienas valodā, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedumi, 2023. gada 4. maijs, *Österreichische Datenschutzbehörde* un *CRIF*, C-487/21, EU:C:2023:369, 19. punkts un tajā minētā judikatūra; 2023. gada 7. decembris, *SCHUFA Holding* (Atbrīvošana no atlikušajām parādsaistībām), C-26/22 un C-64/22, EU:C:2023:958, 48. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2024. gada 30. aprīlis, *Trade Express-L* un *DEVNIA TSIMENT*, C-395/22 un C-428/22, EU:C:2024:374, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Pirmām kārtām, par VDAR 57. panta 1. punkta f) apakšpunkta formulējumu jāteic: šī norma nosaka, ka katra uzraudzības iestāde savā teritorijā "izskata [..] datu subjekta [..] iesniegtās sūdzības [..], atbilstošā apjomā izmeklē jautājumu un saprātīgā termiņā informē sūdzības iesniedzēju par lietas virzību un izmeklēšanas rezultātiem, jo īpaši, ja ir nepieciešama papildus izmeklēšana vai koordinācija ar citu uzraudzības iestādi".

26 Savukārt VDAR 57. panta 4. punkts noteic, ka, "ja pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi, jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ, uzraudzības iestāde var iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties veikt pieprasīto darbību" un ka "uzraudzības iestādes pienākums ir pierādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs".

27 Par VDAR 77. panta 1. punkta formulējumu jāteic, ka saskaņā ar to, "neskarot jebkādus citus administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus vai tiesību aizsardzību tiesā, katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, jo īpaši tajā dalībvalstī, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, darbavieta vai iespējamā pārkāpuma izdarīšanas vieta, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu".

28 Tādējādi nevienā no šā sprieduma 25.–27. punktā minētajām tiesību normām nav skaidri definēts jēdziens "pieprasījums" VDAR 57. panta 4. punkta izpratnē.

29 Šajā ziņā jāteic – kā ģenerāladvokāts norāda secinājumu 23. punktā –, ka jēdziens "pieprasījums" atbilstoši tā ierastajai nozīmei ikdienas valodā ir īpaši plašs, jo tas potenciāli ietver jebkuru lūgumu, ko izteikusi kāda fiziska vai juridiska persona.

30 Tātad jākonstatē, ka šā sprieduma 25.–27. punktā minēto tiesību normu formulējums ļauj uzskatīt, ka sūdzības, kas iesniegtas saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu, ietilpst jēdzienā "pieprasījums" šīs regulas 57. panta 4. punkta izpratnē.

31 Otrām kārtām, šo tekstuālo analīzi pamato minētās tiesību normas iekļaujošais konteksts. VDAR 57. pantā ir aprakstīti uzraudzības iestāžu uzdevumi un noteikti šo uzdevumu izpildes nosacījumi. Tādējādi konkrēti 57. pants, pirmkārt, 1. punkta a) apakšpunktā noteic, ka katra iestāde uzrauga šīs regulas piemērošanu un nodrošina tās ievērošanu, otrkārt, 1. punkta e) apakšpunktā noteic, ka tā pēc pieprasījuma sniedz informāciju ikvienam datu subjektam par viņu tiesību īstenošanu saskaņā ar šo regulu un, ja nepieciešams, minētajā nolūkā sadarbojas ar citu dalībvalstu uzraudzības iestādēm, un, treškārt, 2. punktā noteic, ka tā atvieglo 1. punkta f) apakšpunktā minēto sūdzību iesniegšanu ar tādiem pasākumiem kā, piemēram, sūdzības iesniegšanas veidlapu, kuru var aizpildīt arī elektroniski, neizslēdzot arī iespēju izmantot citus saziņas līdzekļus.

32 Turklāt VDAR 57. panta 3. punkts noteic principu, ka attiecībā uz datu subjektu un attiecīgā gadījumā datu aizsardzības speciālistu katra uzraudzības iestāde savus uzdevumus veic bez maksas.

33 Līdz ar to, paredzot uzraudzības iestādēm iespēju gadījumos, kad tās saskaras ar acīmredzami nepamatotiem vai pārmērīgiem pieprasījumiem, iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties izpildīt pieprasījumu, šīs regulas 57. panta 4. punkts noteic izņēmumu no minētās regulas 57. panta 3. punktā noteiktā bezmaksas izpildes principa un šis izņēmums jāinterpretē šauri.

34 Tādējādi – kā secinājumu 28.–30. punktā būtībā norāda ģenerāladvokāts –, ņemot vērā, ka uzraudzības iestādēm iesniegto pieprasījumu izskatīšana ir vispārīgs noteikums, šīs iestādes tikai izņēmuma gadījumos drīkstētu būt tiesīgas izmantot VDAR 57. panta 4. punktā paredzēto iespēju.

35 Savukārt no šīm tiesību normām nav secināms, ka tāpēc, ka VDAR 57. panta 4. punktā ir lietots jēdziens "pieprasījums", šis punkts attiektos vienīgi uz šīs regulas 57. panta 1. punkta e) apakšpunktā minētajiem pieprasījumiem. Proti, minētās regulas 57. panta 3. punkts attiecas uz uzraudzības iestāžu uzdevumu visu kopumu, tai skaitā arī uz šīs pašas regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto sūdzību izskatīšanu.

36 Šajā kontekstā, tā kā VDAR 57. panta 4. punkts noteic izņēmumu no uzraudzības iestāžu veikto uzdevumu bezmaksas izpildes principa, šo izņēmumu neaprobežojot tikai ar dažiem konkrētiem šo uzraudzības iestāžu uzdevumiem, šis punkts būtu jāattiecina arī uz minētās regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto sūdzību izskatīšanu, vēl jo vairāk tāpēc, ka šis nupat minētais pienākums ir šo uzraudzības iestāžu pamatuzdevums. Uzraudzības iestādei šādas sūdzības turklāt ir jāizskata ar visu pienācīgo rūpību (spriedums, 2023. gada 7. decembris, *SCHUFA Holding* (Atbrīvošana no atlikušajām parādsaistībām), C-26/22 un C-64/22, EU:C:2023:958, 56. punkts un tajā minēta judikatūra).

37 Turpretim tāda interpretācija, saskaņā ar kuru VDAR 57. panta 4. punktā atrodamais jēdziens "pieprasījums" ietvertu tikai pieprasījumus, uz kuriem attiecas šīs regulas 57. panta 1. punkta e) apakšpunkts, taču ne pieprasījumus, kas minēti šīs regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 77. panta 1. punktā, atņemtu 57. panta 4. punktam lielu daļu tā lietderīgās iedarbības un būtu pretrunā efektīvai šajā regulā garantēto tiesību aizsardzībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvāris, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, EU:C:2023:2, 47. punkts).

38 Trešām kārtām, šī kontekstuālā interpretācija ir atbilstīga VDAR mērķiem. Šajā ziņā jāteic, ka šī regula – kā norādīts tās 10. un 11. apsvērumā – ir vērsta uz to, lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām Savienībā, kā arī stiprinātu un sīki noteiktu datu subjektu tiesības (spriedums, 2023. gada 26. oktobris, FT (Medicīnisko dokumentu kopijas), C-307/22, EU:C:2023:811, 47. punkts).

39 Tādējādi sūdzību procedūra ir izveidota kā mehānisms, ar kuru var efektīvi aizsargāt datu subjektu tiesības un intereses (spriedums, 2023. gada 7. decembris, *SCHUFA Holding* (Atbrīvošana no atlikušajām parādsaistībām), C-26/22 un C-64/22, EU:C:2023:958, 58. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā gan VDAR 57. panta 2. un 3. punktā paredzētais uzraudzības iestāžu pienākums atvieglot sūdzību iesniegšanu, gan princips, ka šīs iestādes savus uzdevumus veic bez maksas, ir domāti, lai ļautu ikvienam datu subjektam uzraudzības iestādē pieprasīt, lai tiktu ievērotas tam no šīs regulas izrietošās tiesības.

40 Šajā kontekstā – kā secinājumu 41. punktā norāda ģenerāladvokāts –, lai sasniegtu mērķi nodrošināt konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām Savienībā, jānodrošina uzraudzības iestāžu pienācīga darbība, novēršot, ka šī darbība tiek traucēta ar to, ka tiek

iesniegtas acīmredzami nepamatotas vai pārmērīgas sūdzības VDAR 57. panta 4. punkta izpratnē. Šādi šī tiesību norma sniedz uzraudzības iestādēm iespēju organizēt šo sūdzību labāku pārvaldību, atvieglojot slodzi, ko tās minētajām iestādēm varētu radīt. Šajā ziņā tas, ka uzraudzības iestādei – gadījumā, kad tā saskaras ar acīmredzami nepamatotiem vai pārmērīgiem pieprasījumiem, – ir iespēja iekasēt saprātīgu samaksu vai atteikties izpildīt šādus pieprasījumus, ļauj nodrošināt personas datu augsta līmeņa aizsardzību.

41 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir atbildams, ka VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā atrodamais jēdziens "pieprasījums" ietver šīs regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 77. panta 1. punktā minētās sūdzības.

Par otro jautājumu

42 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka ar pieprasījumu lielo skaitu vien var būt pietiekami, lai tos kvalificētu kā "pārmērīgus" šīs tiesību normas izpratnē, vai arī tam ir arī nepieciešams, lai pieprasījumus iesniegušajai personai būtu bijis ļaunprātīgs nolūks.

43 Šajā ziņā, pirmām kārtām, tā kā jēdziens "pārmērīgi pieprasījumi" VDAR nav definēts, ņemot vērā šā sprieduma 24. punktā atgādināto judikatūru, jāatsaucas uz šā jēdziena ierasto nozīmi ikdienas valodā. Savukārt īpašības vārds "pārmērīgs" apzīmē kaut ko, kas pārsniedz parasto vai saprātīgo apmēru vai ir lielāks par vēlamo vai pieļaujamo apmēru.

44 Otrām kārtām, no VDAR 57. panta 4. punkta formulējuma izriet, ka pieprasījumi iespējami var būt "pārmērīgi" tostarp tad, ja tie regulāri atkārtojas. Tomēr no šīs tiesību normas gramatiskās interpretācijas nav iespējams skaidri saprast, vai ar šo atkārtotību un tādējādi ar iesniegto pieprasījumu skaitu vien ir pietiekami, lai pamatotu šādu kvalifikāciju. Tāpēc saskaņā ar šo judikatūru minētās tiesību normas tvērums jāizvērtē, ņemot vērā tās kontekstu un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķus.

45 Par kontekstu jāatgādina, pirmkārt, ka VDAR 12. pantā ir noteikti vispārīgi pārziņa pienākumi attiecībā uz informācijas un saziņas pārredzamību un noteikta datu subjekta tiesību īstenošanas kārtība. Kā noteikts šā panta 2. punkta pirmajā teikumā, pārzinim jāatvieglo datu subjektam saskaņā ar minētās regulas 15.–22. pantu piešķirto tiesību īstenošana.

46 Otrkārt, VDAR 15. pants, kas iekļauts šīs regulas III nodaļas 2. iedaļā par informāciju un piekļuvi personas datiem, papildina ar šo regulu izveidoto pārredzamības sistēmu, piešķirot datu subjektam tiesības piekļūt saviem personas datiem un tiesības saņemt informāciju par šo datu apstrādi.

47 Minētais VDAR 15. pants jālasa kopsakarā ar šīs regulas 63. apsvēruma pirmo teikumu, kurā teikts, ka datu subjektam vajadzētu būt tiesībām piekļūt personas datiem, kas par to savākti, un viegli un saprātīgos intervālos īstenot minētās tiesības, lai zinātu par apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu. Šajā ziņā, ja šis subjekts vienam vai vairākiem pārziņiem ir nosūtījis vairākus piekļuves pieprasījumus, kas nav tikuši izpildīti, uzraudzības iestādei iesniegto sūdzību skaits varētu būt vienāds ar šo pārziņu šim subjektam izteikto atteikumu skaitu. Šādos apstākļos, ja tiktu noteikta absolūta skaitliska robežvērtība, kuru pārsniedzot, minētās sūdzības varētu automātiski tikt kvalificētas kā pārmērīgas, iespējams, tiktu apdraudētas minētajā regulā garantētās tiesības.

48 Šajā ziņā, kā norādīts šā sprieduma 33., 34. un 36. punktā, VDAR 57. panta 4. punktā paredzētajai iespējai – ciktāl tā ir izņēmums no šīs regulas 57. panta 3. punktā paredzētā uzraudzības iestāžu veikto uzdevumu bezmaksas izpildes principa – tātad jāpaliek izmantojamai tikai izņēmuma gadījumos (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2022. gada 5. aprīlis, *Commissioner of An Garda Síochána* u.c., C-140/20, EU:C:2022:258 40. punkts, kā arī 2022. gada 8. novembris, *Deutsche Umwelthilfe* (Mehānisko transportlīdzekļu tipa apstiprinājums), C-873/19, EU:C:2022:857, 87. punkts un tajā minētā judikatūra). To var darīt tikai tiesību ļaunprātīgas izmantošanas gadījumā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 26. oktobris, FT (medicīnisko dokumentu kopijas), C-307/22, EU:C:2023:811, 31. punkts), savukārt iesniegto pieprasījumu skaits pats par sevi vien nevar būt pietiekams kritērijs, lai varētu konstatēt šādas ļaunprātīgas izmantošanas esamību.

49 Proti, VDAR 57. panta 4. punkts atspoguļo Tiesas pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai Savienības tiesībās pastāv vispārējs tiesību princips, saskaņā ar ko indivīdi nedrīkst krāpnieciski vai ļaunprātīgi atsaukties uz Savienības tiesību normām (spriedums, 2023. gada 21. decembris, *BMW Bank* u.c., C-38/21, C-47/21 un C-232/21, EU:C:2023:1014, 281. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

50 Šajos apstākļos, lai izmantotu šīs regulas 57. panta 4. punktā sniegto iespēju, attiecīgajai uzraudzības iestādei, ņemot vērā katra konkrētā gadījuma nozīmīgos apstākļus, jāpierāda attiecīgās personas ļaunprātīga nolūka esamība, un šajā ziņā ar šīs personas iesniegto sūdzību skaitu pašu par sevi vēl nav pietiekami. Savukārt ļaunprātīgu nolūku var konstatēt, ja persona iesniedz sūdzības, lai gan tai šajā regulā piešķirto tiesību aizsardzības nolūkā to darīt nav objektīvi nepieciešams.

51 Šajā ziņā vēl jāatgādina, ka dalībvalstīm saskaņā ar VDAR 52. panta 4. punktu jāraugās, lai katras uzraudzības iestādes rīcībā būtu cilvēkresursi, tehniskie un finanšu resursi, telpas un infrastruktūra, kas nepieciešami efektīvai tās uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai. No tā izriet, ka šiem resursiem jābūt piemērotiem, lai datu subjekti varētu izmantot savas tiesības iesniegt sūdzības uzraudzības iestādēm.

52 Tādējādi dalībvalstīm uzraudzības iestādes jāapgādā ar līdzekļiem, kas piemēroti visu tām iesniegto sūdzību izskatīšanai, vajadzības gadījumā palielinot šos līdzekļus atbilstīgi tam, kā datu subjekti izmanto savas tiesības iesniegt sūdzības saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu. Līdz ar to atteikumu izskatīt sūdzību saskaņā ar šīs regulas 57. panta 4. punktu uzraudzības iestāde nevar pamatot ar argumentu, ka persona, kas iesniedz sūdzības tādā skaitā, kurš ievērojami pārsniedz datu subjektu individuāli iesniegto sūdzību vidējo skaitu, ievērojami patērē šīs iestādes resursus, šādi kaitējot citu personu iesniegto sūdzību izskatīšanai.

53 Turklāt – kā secinājumu 76. punktā norāda ģenerāladvokāts – sūdzībām, kas iesniegtas saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu, ir nozīmīga loma uzraudzības iestāžu informētībā par šajā regulā aizsargāto tiesību pārkāpumiem. Tādējādi šīs sūdzības sniedz nozīmīgu ieguldījumu, lai Savienībā nodrošinātu datu subjektu aizsardzības saskaņotu un augstu līmeni, kā arī lai stiprinātu un precizētu šo personu tiesības minētās regulas 10. un 11. apsvēruma izpratnē.

54 Līdz ar to šā mērķa sasniegšana tiktu apdraudēta, ja uzraudzības iestādēm būtu ļauts konstatēt sūdzību pārmērīgumu tāpēc vien, ka šo sūdzību skaits ir liels. Proti, sūdzību lielais skaits var būt tiešas sekas tam, ka viens vai vairāki pārziņi vai nu nav atbildējuši uz daudziem piekļuves pieprasījumiem, ko datu subjekts iesniedzis, lai aizsargātu savas tiesības, vai arī ir atteikušies tos izpildīt.

55 Šajā ziņā sūdzību skaita izolēta ņemšana vērā varētu izraisīt patvaļīgu to tiesību aizskārumu, kuras datu subjektam izriet no VDAR, un tāpēc konstatējumam par pārmērīgu pieprasījumu esamību šīs regulas 57. panta 4. punkta izpratnē jābūt pakārtotam nosacījumam pierādīt, ka šādu sūdzību iesniegušajai personai ir ļaunprātīgs nolūks.

56 Tātad uzraudzības iestādei, kurā iesniegts liels skaits sūdzību, jāpierāda, balstoties uz katra konkrētā gadījuma apstākļiem, ka šis skaits ir izskaidrojams nevis ar datu subjekta vēlmi panākt viņam VDAR piešķirto tiesību aizsardzību, bet gan ar kādu citu ar šo aizsardzību nesaistītu nolūku. Tā tas konkrēti ir tad, ja šie apstākļi atklāj, ka sūdzības šādā skaitā iesniegtas ar nolūku traucēt attiecīgās iestādes pienācīgai darbībai, ļaunprātīgi patērējot tās resursus.

57 Šajā ziņā kādas personas iesniegto sūdzību skaita palielināšanās var liecināt par pieprasījumu pārmērīgumu, ja ir redzams, ka šīs sūdzības nav objektīvi pamatotas ar šai personai VDAR piešķirto tiesību aizsardzības apsvērumiem. Tas tā var būt, piemēram, gadījumā, kad persona uzraudzības iestādei iesniedz tik lielu skaitu sūdzību, kas skar tik daudzus pārziņus, ar kuriem šai personai varbūt nemaz nav saistības, ka šī nesamērīgā sūdzību iesniegšanas tiesību izmantošana līdz ar citiem aspektiem, kā, piemēram, šo sūdzību saturs, uzskatāmi parāda šīs personas nolūku paralizēt šīs iestādes darbību, pārslogojot to ar pieprasījumiem.

58 Šajā gadījumā iesniedzējtiesai jāpārbauda, vai *DSB* ir pierādījusi, ka pastāv datu subjekta ļaunprātīgs nolūks, savukārt viņa sūdzību skaits pats par sevi nevar būt par pamatu VDAR 57. panta 4. punktā paredzētās iespējas izmantošanai.

59 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir atbildams, ka VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījumi nav kvalificējami kā "pārmērīgi" šīs tiesību normas izpratnē tikai to skaita dēļ noteiktā laikposmā, jo minētajā tiesību normā paredzētās iespējas izmantošana ir pakārtota tam, vai uzraudzības iestāde pierāda, ka šos pieprasījumus iesniegušajai personai ir ļaunprātīgs nolūks.

Par trešo jautājumu

60 Trešajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja uzraudzības iestāde saskaras ar pārmērīgiem pieprasījumiem, tā var brīvi izvēlēties vai nu iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties šos pieprasījumus izskatīt.

61 Pirmām kārtām, par VDAR 57. panta 4. punkta formulējumu jākonstatē, ka abas iespējas, ko tas paredz pārmērīgu pieprasījumu gadījumā, proti, vai nu iespēja iekasēt saprātīgu, administratīvajās izmaksās balstītu samaksu, vai iespēja atteikties izskatīt šos pieprasījumus, ir uzskaitītas secīgi un atdalītas ar sakārtojuma saikli "vai", un tādējādi no izvēlētā formulējuma nav iespējams izsecināt, kādā prioritātes attiecībā šīs iespējas ir viena pret otru (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvāris, *Österreichische Post* (Informācija par personas datu saņēmējiem), C-154/21, EU:C:2023:3, 31. punkts).

62 Tādējādi šīs tiesību normas formulējums šķiet atbalstām tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru šī iestāde, tiklīdz tā ir konstatējusi tai iesniegto pieprasījumu pārmērīgumu, var brīvi izvēlēties vienu vai otru no minētajām iespējām.

63 Otrām kārtām, par VDAR 57. panta 4. punktu ietverošo kontekstu jāatgādina, ka šīs regulas 59. apsvērumā ir teikts, ka "būtu jāparedz kārtība, kas datu subjektam atvieglotu savu tiesību īstenošanu saskaņā ar šo regulu, tostarp mehānismi, kā pieprasīt un, ja piemērojams, bez maksas saņemt jo īpaši piekļuvi personas datiem un to labošanu vai dzēšanu un īstenot tiesības iebilst". Tādējādi no tā izriet, ka izvēle par labu kādai no abām iespējām var tikt izdarīta, ja katrā ziņā tiek nodrošināta iespējamība efektīvi īstenot sūdzību iesniegšanas tiesības.

64 Trešām kārtām, šā sprieduma 62. punktā izklāstītā interpretācija atbilst VDAR mērķiem.

65 Šajā ziņā jāatgādina, ka šī regula – kā norādīts tās 10. un 11. apsvērumā – ir vērsta uz to, lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām Savienībā, kā arī stiprinātu un precizētu datu subjektu tiesības (spriedums, 2023. gada 26. oktobris, FT (Medicīnisko dokumentu kopijas), C-307/22, EU:C:2023:811, 47. punkts).

66 Turklāt no minētās regulas 129. apsvēruma izriet, ka uzraudzības iestādei objektīvi un taisnīgi jāizvērtē, vai šāds pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs, un jānodrošina savas izvēles piemērotība, vajadzīgums un samērīgums, ņemot vērā attiecīgos apstākļus un izvairoties no nevajadzīgām izmaksām un pārmērīga apgrūtinājuma attiecīgajām personām.

67 Tāpēc – ievērojot gan sūdzību iesniegšanas tiesību nozīmīgumu saistībā ar mērķi nodrošināt personas datu augsta līmeņa aizsardzību, gan būtisko lomu, kāda šo sūdzību izskatīšanai ir uzdevumos, kas jāpilda uzraudzības iestādēm, gan šo iestāžu pienākumu izskatīt tām iesniegtās sūdzības ar vislielāko rūpību – minētajām iestādēm jāņem vērā visi lietā nozīmīgie apstākļi un jāpārliecinās par izvēlētās iespējas piemērotību, vajadzīgumu un samērīgumu.

68 Šajā ziņā uzraudzības iestāde, ņemot vērā lietas apstākļus un tālab, lai apturētu ļaunprātīgu praksi, kas varētu kaitēt tās pienācīgai darbībai, drīkst uzskatīt par piemērotu iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta administratīvām izmaksām saistībā ar pārmērīgo sūdzību radīto papildu darba slodzi. Proti, šīs iespējas atturošā funkcija varētu likt šai iestādei dot tai priekšroku, nevis uzreiz atteikties izskatīt šīs sūdzības.

69 Tādējādi, ņemot vērā VDAR 129. apsvērumu, uzraudzības iestādes varētu apsvērt iespēju vispirms pieprasīt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, un pēc tam atteikties izskatīt sūdzības, tāpēc ka ar pirmo no šiem pasākumiem tiesības, kas datu subjektiem izriet no šīs regulas, tiek aizskartas mazāk nekā ar otro. Tomēr minētās regulas 57. panta 4. punkts nenoteic pienākumu uzraudzības iestādei visos gadījumos vispirms izvēlēties iespēju iekasēt saprātīgu samaksu.

70 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir atbildams, ka VDAR 57. panta 4. punkts jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja uzraudzības iestāde saskaras ar pārmērīgiem pieprasījumiem, tā ar pamatotu lēmumu var izvēlēties vai nu iekasēt saprātīgu, administratīvās izmaksās balstītu samaksu, vai atteikties šos pieprasījumus izskatīt, ņemot vērā visus lietā nozīmīgos apstākļus un pārliecinoties par izvēlētās iespējas piemērotību, nepieciešamību un samērīgumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 57. panta 4. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

šajā tiesību normā atrodamais jēdziens "pieprasījums" ietver šīs regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 77. panta 1. punktā minētās sūdzības.

2) Regulas 2016/679 57. panta 4. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

pieprasījumi nav kvalificējami kā "pārmērīgi" šīs tiesību normas izpratnē tikai to skaita dēļ noteiktā laikposmā, jo minētajā tiesību normā paredzētās iespējas izmantošana ir pakārtota tam, vai uzraudzības iestāde pierāda, ka šos pieprasījumus iesniegušajai personai ir ļaunprātīgs nolūks.

3) Regulas 2016/679 57. panta 4. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

gadījumā, ja uzraudzības iestāde saskaras ar pārmērīgiem pieprasījumiem, tā ar pamatotu lēmumu var izvēlēties vai nu iekasēt saprātīgu, administratīvās izmaksās balstītu samaksu, vai atteikties šos pieprasījumus izskatīt, ņemot vērā visus lietā nozīmīgos apstākļus un pārliecinoties par izvēlētās iespējas piemērotību, nepieciešamību un samērīgumu.

[Paraksti]